

ROJA WELAT

Sal:7 Hejmar:13-14
15 Sibat 1984

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN!

BIJÎ PSKT — ROJA WELAT

Yeniden çıkarken

Yeniden yayın hayatına başlayan Roja Welat'ın 13-14. sayısı elinize geçiyor. Bilindiği gibi Roja Welat, ilk kez, 15 günlük siyasi ve kültürel bir gazete olarak, Eylül 1977'de — ülke içinde — yayına başlamıştı. Sömürgeci burjuvazinin belirleyici olan baskı, saldırıları ve o günkü örgütlülük düzeyimizin sözkonusu zorbalıkları göğüsleyememesi sonucu Roja Welat, yayın yaşamını 12. sayısıyla durdurmak zorunda kalmıştı. Fakat buna rağmen O, halkımızın kurtuluşu yolunda belirli bir işlevi yerine getirmişti.

Günümüzde, Kürdistan ve Türkiye'de ciddi, karmaşık bir süreç yaşanıyor. Bu süreç, yurtsever, devrimci güçlerle karşı devrimci güçler arasındaki mücadelenin nesnel gerçekliği açısından öğretici, eğitici ama acıklı derslerle doludur. 6 Kasım "seçimleri" bu gerçeği, bir kez daha ve çok açık bir biçimde gözler önüne sermiştir.

Tekelci burjuvazi, halklarımıza dayattığı faşist diktatörlüğü, "ülke" içinde ve dışında yükselen kamuoyu muhalefetine, bölgenin koşullarına uygun bir biçimde faşizmi kurumlaştırma çabalarını sürdürüyor. Burjuvazinin değişik kesimlerinde görülen, hatta solun bir bölümünde "paçaları sıvama"ya malzeme edilen bazı çatlak seslere, tekelci sermayenin asker-sivil uşaklarının sürüşmelerine-ki, ideolojik, siyasal bir temeli olmayan Evren-Özal sürüşmesinin düzenlenen planlı bir gereği olarak sahnelendiği olasılığı da uzak bir ihtimal değildir. Çünkü, bu gün Evren ve şurasına, tüm tehditlere rağmen hayır demesini bilen emekçi yığınlar, yarı güvenirli alternatifler gördüğünde Özal ve benzerlerine daha

ağır darbeler indirerek parlamenter faşizmi de yerle bir edecektir. Ancak bu da, sanıldığı kadar kolay olmayacaktır. Zira Kürdistan ve Türkiye halklarına gerçek kurtuluş yolunu gösterecek, onlara güven verecek sol güçler de, seçim öncesi bizans oyunları ve seçmen kitlesinin budanması gerçeği göz önünde bulundurulsa bile, 6 Kasım "seçimleri"yle boylarının ölçüsünü aldılar. Ve zaten "ülke" özgülünde tekelci burjuvaziye girdiği çözülme süresine karşı geçici de olsa-ki geçicidir-güçlü kılan en önemli neden de, yaşanan kaos içinde geçmişin kör döğüşüne, derinleşen bir yozlaşmayla devam eden solun giderek kitlelerden soyutlanması ve onlara alternatif sunamasıdır.

Demek ki, sol yelpazede yer alan devrimci siyasal örgütler, gruplar ve hatta tek tek kadrolar açısından yaşanan sürecin dayattığı sorunlar ciddidir. Sorunların üstesinden gelmek ise, öncelikle bu sorunları yaratan, geliştiren objektif-subjektif koşulları doğru bir biçimde kavramayı, yenilginin nedenlerini kadrolar, kitleler önünde yüreklice açıklağa kavuşturmayı ve buna uygun perspektifler geliştirmeyi gerektirir. Bu da, herşeyden önce kuru ajitasyonlarla, içi boş birlik teraneleriyle, hedef şaşırtmalarla ortalığı bulandırmayı dışlar; hayatın canlı pratiğinin dayattığı sınavı geçememiş ideolojik, politik ve örgütsel yapılarla devrimci sürece ivme kazandırma hayallerini yadsır. Ve statükolarını korumak için sorunların üstünden atlayan, yaşanan sorunlara kaynaklık eden nedenleri kendi dışında arayan ve çıkar temeline dayalı kof "birlikler"le devrimci sürece ket vuran eğilimleri karşı geçmişin deneyimleri ve mirası temelinde toplumsal gelişmelere müdahale edebilecek devrimci alternatifler geliştirmeyi gerektirir.

İşte Roja WELAT, böyle bir dönemde, karşı karşıya bulunduğu maddi, tek-

nik sorunların bilincinde, yaşanan sürecin ve Parti yaşamımızın dayattığı ağır, karmaşık ve fakat onurlu bir görevi omuzlayarak yayın hayatına kaldığı yerden devam etmek kararındadır. O, üstlendiği bu zorlu, onurlu işlevi gereği geçmişin acı ve öğretici deneyimleri temelinde yeni bir öz, yeni bir mücadele ruhuyla halkımızın ulusal, toplumsal kurtuluş savaşında kadroların, kitlelerin yolunu aydınlatacak, onlara savaş perspektifleri sunacak bir meşâle olmaya çalışacaktır.

Daha işin başındayken bunun kolay olmayacağını bilincindedir, Roja WELAT. Ancak O, sömürgeci-faşist güçlere karşı bilenen inanç ve kınıyle, marksizmleninize ve proletarya enternasyonalizmine olan sarılsamaz bağlılığıyla, marksist-leninist ilkeleri revize etmeyi hedefleyen oportünist, feodal, burjuva ve küçük burjuva ideolojilere karşı ilkeli mücadelede göstereceği kararlılıkla, faşizmin işkence çarklarında devrimci onuru yüksekte tutan halkımızın yiğit evlatlarına karşı duyduğu derin sorumlulukla, TKSP-ROJA WELAT bayrağını mücadelenin her alanında yüksekte tutacak yiğit kadrolara, emekçi Kürdistan halkına duyduğu güvenle ve yaşanan karmaşık süreçle ilişkin doğru tesbitleriyle karşılaştacağı engelleri aşacağına inanıyor.

Roja WELAT bu inançla, sömürgeci-faşist ve gerici güçlere karşı mücadele sürecinde, Parti'de oportünizmin mahkûm edilmesi temelinde, oportünist, bürokrat tayfasının ipliğini pazara çıkaracak; Partimizin fedakâr militanlarından, sosyalist kadrolardan ve halkımızdan alacağı güçle TKSP'nin leninist birliğini sağlamayı hedefleyecektir. O bunu yaparken, devrimci güçler cephesine damgasını vuran kaosun aşılması yolunda geçmişin öğretici, eğitici deneyimlerinden yararlanma yürekliliğini gösterebilen devrimci kadroların, grupların ve varsa örgütle-

rin ortak ideolojik, politik platformunun yaratılması için de kendine düşen görevi yapacak, devrimci esnekliği elden bırakmayacaktır. Elbette ki bu esneklik, ilkelerden ödün verme anlamına gelmez.

Roja WELAT, sol çerçevede yaşanan bunalımın belirleyici yanının, ayrışma ve saflaşma olduğunu belirler. Ve bu sürece güç katacak tutarlı gelişmelerle dayanışma içinde olacaktır. Diğer taraftan O, bu kriz döneminin diğer bir özelliği olan yığınlaşma, dökülmele-re, örgütsüzlüğü geliştiren tavır ve eğilimlere ödün vermeyecek; tersine bunlara karşı acımasızca mücadele edecektir.

Roja WELAT, aylık bir yayın organı olarak yaşamını sürdürecektir; Kürtçe ve Türkçe dillerinde yayın yapacaktır. Ancak O, karşı kariya bulunduğu maddi, teknik olanaksızlıkları aşıncaya dek-belirli bir süre için-iki sayı birlikte ve iki ayda bir çıkacaktır. Ayrıca Roja Welat, geçmişte üstlendiği kültürel işlevi de olanaklar ölçüsünde yerine getirmeye çalışacaktır.

Roja WELAT, devrimci bir yayın organının yalnızca kolektif bir ajitator ve propagandist değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyici olması gereğine inanıyor. Bu inançla O, temel teorik tezlerin geliştirilmesinde, pratikte karşılaşılan sorunların teorik çözümlemesinde, kadroların, okuyucuların, giderek kitlelerin en aktif bir biçimde tartışılmasına katılmasını, onların bilgi ve deneyim alışverişlerini kolektivitesinin temel bir ilkesi olarak görüyor. Ve yayın yaşamında, bu politikanın hayatın canlı pratiğinde maddi bir güce dönüşmesi için gerekeni yapacaktır.

Yiğit TKSP militanları! Kürdistan halkımızın faşizme, emperyalizme, sömürgecilığe ve her türlü gericiliğe karşı gelişen mücadelesi diddi bir süreçten geçiyor. Bu mücadelenin gerektirdiği güçlü savaş örgütlerinin yaratılması kendi-
(Devamı 10. sayfada)

Nû da destpêkirin

Hejmara 13-14 an ya Roja WELAT, ya nû da derketi dikeve destê we. Wekê tê zanin Roja WELAT, cara ewil dî sala 1977 ê îlanê lî welat mina rojnameki siyasi û çandî ya 15 rojî dest bî jiyana weşanê kiribû. Ji ber êriş û tedayiyên burcuwaziya koledar û kêmasiyên me yê rêxirawî, Roja WELAT nikaribû lî ber êrişên zordaran bisekine û wê bî hejmara 12. va jina weşana xwe da seknandinê. Lê, bî van yekan va ji wê, dî riya xilasîya gelê me da kar û bareki kêrhatî anî ci.

Îro lî Kurdistanê û lî Tirkîyê demeki dijwar û tevlihev tê jiyînê. Ev dem, yê ku tekoşîna navbera hêzên şoreşger û dij-şoreşger bî rastî tîne ber çav, bî xwe dersên hinkari, usa ji bî dersên dîlsoî va tîjeye. “Dengdana” 6 ê Çirîya Paşin vê rastîyê bî awakî eşkere raxiste ber çavan.

Burcuwaziya yekdest, ya ku diktatorya faşisti bî darê zorê sîpartîye gelên me, bî gora mîxalîfiya lî “welat” û lî dervayî welat û bî gora şertên coxrafî û ji bo him û rukinkirîna faşizmê xebata xwe didomîne. Burcuwazi, leca lî ser navê “vergera demokrasiyê” ya “dengdanîyê”, bî hay-hoy û dengên “bîlind” yê hinek refên burcuwan, hetta hinek beşên çep ku bo wan yekan “xwe şemirandin” û wê dengî kîrîn pelesenkê lî ser zîmanên xwe û bî dubendiya navbera kole û xîzmetkarên sermiyandariya yekdest leşker-sîvil-ey dubendi ya ku dî navbera Özal û Evren da tê ditin, ji him û bînyata bîr-bawerî û siyasi valaye û merî dikarê bêje ku ev senaryoyeke ku ji berê da hatiye hazîrkîrîn-va bî dest xist; mîxalîfiya karker û hezên zahmetkêş kîrîn bin bandûra xwe. Lê ev rewş ji bo sermiyandarên yekdest rewşekî pîr baş ji nîne. Ji ber ku, iro hêzên zahmetkêş dî bin rewşekê çetin da lî diji Evren û kuçkên wî derketin û dengên xwe bîlind kîrîn, lê dî rojên hati da ku alternatîvên bî bawerî û zexm pêşberî

xwe bîbine, wê lêdanên giran lî Özal û yê wek wî bîxe ku, faşizma parlamen-toyî ji, ji ci belaw-bela bîke. Lê şert û mercên ber bî me dîda nîşandan ku, ev yeka ji usa hêsa nîne. Ji ber ku hêzên çep ji nîşandana riya rîzgariyê dûrîn û bawerîya gelên Kurdistan û Tirkîyê bî dest nexistîne; ji van yekane ku dî “dengdana” 6 Çirîya Paşin da lî bîni ketin. Lê belê, divê “dengdanê” da rola dek û dolavên faşistan mezin bûn, qolkirîna gelek dengdaran ji eyan bûn. Burjuwaziya yekdest bî taybetî ketîye nav hilweşanê, lê dî dema iroyin da (dî warê siyasi da) ciyê xwe ceribandîye-ev ceribandîna ne ji bo demekê dirêj e-sedemên van yekan ji ewe ku, hêzên çep ketîne kaosekê bê bîni û ji dema çûyin vîrda xwe ji şerê koran xilas nekîrîne û roj bî roj ji pîraniya gelê dîr ketîne û alternatîvên çak nedane pêşberê wan.

Xiyaye ku, pîrsên refên çep, organizasyonên şoreşger yê siyasi û rêxirawan zehf zor û çetîne; rewşa wan ji ne ewqas başe. Ji bo ortê rakirîna van pîrsan, pêwîste serkaniya van pîrsan bê ditin, jîko derbûne û çawa mezin bûne, bî awakî rastî û bawerî bêne famkirîne, sedemên bînkîtinê bî dilekî hêsa lî ber çavên mîltanan û pîraniya mîrovan bêne eşkere kirîne û bî van yekan va pêrspektîvên nû bêne pêşneyarkirîne. Eva yeka ji, bî ajîstasyonê vala, yekîtîyê bê bînyat û şaş û wendakîrînen rê û dîrban va nabe; yê ku dî dema çûyin da dî warê bîr-bawerî, siyasal û rêxirawî da dersên xwe nedane, nikarin dî dema hati da bî awakê şoreşgerî bimeşîn û bîpeyvîn. Pêwîste alternatîvên şoreşgerî bî bîlîndkirîna lî diji yê ku ji bo parastîna ciyê xwe lî ser pîrsan da difîrîn, sedemên serkaniya van pîrsên jîyani ji dervayî refên xwe da digerin û bî “yekîtîyê” vala yê lî ser bînyata menfeetî va dîxwazîna bîbin menî lî pêşîya tevgera şoreşgerî.

Dî demekê usa da, Roja WELAT dîzana ku lî pêşîya wê zef çetnayî yê diravî

(hebûnî), teknik usa ji, kar û barên giran, tevlihev lê yê bî xeyset û rûmet heyê û ew dikeve binê vê barê giran, yê ku Partiya me û dema şoreşgerî sîpartîye pêşberê me, ji bo vê yekê ye ku, ew disa dest bî jîna weşane xwe dike. Ew, ketîye bin vê barê xeyset û rûmet û lî ser bînyata ders û hinkerên dema çûyin va bî rîh û canê tekoşînekê nû va rê û dîrba şerê rîzgari-netewî û cîvaki yê gelê me û riya mîltanan û pîraniya xelkê ronî dike, bo berbîpêşkirînen pêrspektîvên şer ji wan ra dibe şemdaneke bê wêsan.

Dî destpêkê da, Roja WELAT dîzana ku ewan yekana ewqas hêsa nînin... Lê ew, bî bawerîyekê qenc va lî diji koledariyac-faşist şer dike, bî bawerîya here bîlînd va pîştî xwe dîde marksîzm-lenînîzmê û enternasyonalîzma proleterî, lî diji oportunistan yê ku ulmê markîsî-lenînistî dikurîsin, lî diji bîr û bawerîya (îdeolojîya) burcuwazên kevneperest, û burcuwaziya piçûk bê paşavêtîna gavan va tekoşîna xwe berdewam dike, bî berpîrsariyekê serbîlînd va pîştî ji ewladên mîrxas û egîr yê gelê me ku dî zîndanên cunta faşist da xeyset û rûmeta şoreşgerî bîlînd dîgîrîn berxwe dîdî, distîne û bî van yekan va berpîrsariyê û bawerîyekê giranbîha ji mîltanên ku ala PSKT-Roja WELAT dî her alîyê tekoşîne da bîlînd dîkîrîn, bî taybetî ji hêzên zahmetkêşên Kurdistan tîne û disa bawere ku divê dema tevlihev da bî saya serê bîr û bawerîya xwe ya serrast wê menîyên pêşîya xwe bî yeko-yek ji ortê rake.

Roja WELAT bî vê bawerîyê va lî diji koledariya faşist û kevneperestan şer dike, dî vê rê da disa ji bo mehkûm kirîna oportônîzma nav refên Partiya me tekoşîna dîde û perda lî ser ruyê oportônîst û broqratan dîçîrîne û ruyê wan eşkere dike; ew ji bo ceribandîna yekîtîya-lenînist ya Partiya me, pîştî û arikarî ji mîltanên mîrxas yê Partiya me, hevalên sosyalist û ji gelê me distîne. Bî cihanîna van yekan ve ew, bo nav vê kaosê

ya ku mora xwe lî enîya şoreşgerî xîstîye derkeve, bî merîyên şoreşger, komel û ku hebîn, rêxirawan ra ji ji bo sazîkirîna yekîtîyekê îdeolojî û siyasi karekê bîkeve ser milê wî bê tîrsî tîne cîh, siyaseta nerm ya şoreşgerî ji dest bernade. Lê belê ev nermî ji bawerî û ramanan dîrketîna nîne.

Roja WELAT, borana ku dî nav refên çep da diji, wek hilweşandîna û nû da refbûyîna dîbine. û ew arikariya yê ku dîxwazîna vê demê xurt û mehkem bîkîrîn, dike. Alîdîna da ji ew, lî diji yê ku dî vê demê da ji refên tevgerê dîrdîkevîna û bê rêxiravîyê (bê organizasyonîyê) pêşdadîbîna, dîsekinê; lî diji wana tekoşînekê bê westîyayî ji xwe ra kar û barekê dîroki dîhesîbine.

Roja WELAT, wek rojnameyekê mehi jîna xwe didomîne; bî zîmanê kurdi û tîrkî derdîkeve. Lê heta ku ew ji kêmasiyê xwe yê diravî û teknîkî dîrkeve-bo demekê kurt-du hejmar bî hevra û du meha carê derdîkeve. Disa Roja WELAT, wekê dema çûyin da kar û barê çandî, lî hendava xwe da dîxwaze bine cîh.

Roja WELAT bawere ku, rojnameyekê şoreşger ne tenê ajîtatorekê kollektîf û propagandîst, lê usa ji berhevkrî û rêzkîrekê kollektîf e. Bî vê bawerîyê va ew, bo pêştabîrîna destxîstînen tîorî yê bî bînyat û pîrsên pratîkî ku benda tehlîlên tîorîyêna da, arikarî ji hevalan, xwendekaran û dî pêşda ji pîraniya mîrovan dîxwaz dike ku, tîkevîna nav hevpeyvîna, disa dan û stanê wan yê zanyarî û destxîstînen berbî çav bî warekê kollektîf va hevrapeyvîni pêwîst dîbine. Dî warê neşîrkîrinê da, ji bo serfîrazî û kamîlîya vê siyasîetê, her çî ku ji destê wê bê, tu caran paşda nahêle.

Mîltanên PSKT yê mîrxas!

Tekoşîna gelê me, lî diji emperyalîzmê û hemû kevneperestîyê dî demekê zîz û zîrav da dîmeşe. Ev tekoşîna rêxiravên xurt yê şervan, yê bê tîrs û hêja dîspîre pêşberê me. Gavên ewil û (Dawî rûpelê 10.)

Örgütlü mücadelede kolektif çalışma ve yayının rolü

Her siyasal örgütlenme, özünde bir toplumsal sınıfın çıkarlarına hizmet, onun üretim araçları üzerindeki mülkiyetini ve üretim ilişkilerini korumak ya da kökten değiştirmek için kurulur. Burjuva siyasal örgütler, üretim araçlarının özel mülkiyetini korumak, işçi ve emekçi sınıfı sömürmek, onları siyasal yönden örgütsüz bırakmak; devrimci siyasal örgütler ise, bir önceki toplumsal üretim ilişkilerini kökten değiştirmek, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini sağlamak ve sosyalist bir toplum kurmak için mücadele eder. Her iki sınıfın (burjuvazi ve işçi sınıfı) siyasal temsilcileri arasındaki çelişki uzlaşmaz sınıf çelişkisidir. Yani işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki çelişki gibi antagonisttir.

Sömürge ve bağımlı ülkelerde, temel çelişki ulusal olmakla birlikte, ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik örgütlenme de sınıfsal içerik arzeder. Çünkü sömürge ve bağımlı uluslar da sınıflardan oluşmaktadır: ulusal burjuvazi, küçük burjuvazi ve proletarya. Bu sınıfların siyasal temsilcilerinin de bağımsız siyasal örgütlerini oluşturmaları kadar doğal birşey olamaz. Temel çelişki ulusal olduğu için, devrimin ilk aşaması da ulusal demokratik olur. Ulusal demokratik devrimin tamamlanmasıyla sınıf mücadelesi gündemin birinci maddesini alır. Sorunun canalcı yanı, hangi sınıfın devlet egemenliğini ele geçireceği sorunu olacaktır.

Her türlü siyasal örgütlenmenin belli bir sınıfın çıkarlarına hizmettir. Temel amacı, siyasal iktidarı hedeflemek, yani devleti ele geçirmek ve temsil ettiği sınıfın diktatörlüğünü kurmaktır. Bundan yola çıkılarak kendi örgütünün program ve ilkeleri doğrultusunda siyasal ajitasyon ve propagandasını yapar, örgütlenir. Elbette kapitalist bir toplumda devlet egemenliği burjuvazide olduğu için, burjuva siyasal

örgütler çok geniş siyasal ajitasyon ve propaganda olanaklarına sahiptirler. Çünkü bu kurumlar bunların güdümündedir. Örneğin: Radyo, TV, yüksek tirajlı günlük gazete ve mecmualar vb. Kapitalist bir toplumda, hele hele Türkiye gibi bir ülkede, işçi sınıfı hareketlerinin bu tür kitle iletişim ve etkileşim araçlarından yararlanma olanağı hiç yoktur. — Elemanlarını bu tür kurumlara yerleştirmeyi başarsa bile, bu araçlardan direkt yararlanma olanağı bulamaz — Bu durumda işçi sınıfı hareketleri ellerini kollarını bağlayacaklar mı? Elbette hayır! İşçi sınıfının ellerinin altında öneminin küçümsenemeyeceği, her çağa uygun geliştirilerek, ama asla tükenmeyecek bir hazine; doğruluğu ve nihai zaferi tartışma götürmez bir teorisi ve sınanmış, birçok ülkede zaferle taçlanmış pratiği olan marksizm-leninizm vardır. Sosyalistlerin bu hazineyi, kendi ülkelerinin somut koşullarına uyarlayarak yığınlar ulaştırmanın yegane yolu: Lenin'in belirttiği gibi, kolektif ajitator, kolektif propagandacı ve kolektif örgütçü olan bir merkez organın, yani periyodik bir gazetenin düzenli çıkarılması ve yığınlar ulaştırılmasından geçer.

Merkez organ, bütün mücadele alanlarındaki kadrolara, işçi sınıfına ve emekçi yığınlar teorik olarak yol gösteren, onların siyasal, ekonomik, kültürel sorunlarını ve çözüm yollarını, en geniş kesimin bile anlayabilecekleri bir dille irdeleyen, onlara bilinç taşıyan; oluşturulan muhabir ağı, muhabir gurupları ve geniş yazışma ve tartışmalarla onlarla bütünleşen; kısacası her tarihi dönemde yılmadan usanmadan koşullara uygun yol gösterici ideoloji ve politika üreten-aynı zamanda kolektif örgütçü olup safalarına yeni yeni elemanları katan, onları eğiten, disiplinize olmalarında ve demokratik-merkeziyetçi ilke

ile çalışmalarını sağlamada yol gösterici misyona sahip canlı, hareketli bir organizmadır.

Merkez organ, kolektif bir ajitator ve propagandisttir. O, yığınlar marksiz-leninist bilincin taşıyıcısıdır. O, yığınları yurt ve dünya sorunlarıyla aydınlatır. Onlara kurtuluşun ve sömürsüz bir toplumun kurulmasının yolunu gösterir. O, esas propagandist ve ajitator kadroları eğitir, bilgilerini tazeler.

Merkez organımız

Roja WELAT'ın

karşı karşıya bulunduğu görevler

Şimdiye kadar TKSP-Devrimci Muhalefeti olarak çalışmalarımızı sürdürüyorduk. Bundan böyle TKSP-Roja WELAT adı altında çalışacağız. Çünkü devrimci hareketimiz yeni bir silaha kavuştu. Şimdi bu silahı iyi ve yerinde kullanmakla karşılaşıyoruz. Bu devrimci silahımızın paslanmaması ve sürekli isabetli atışa hazır olması için bir bütün olarak aktif ve fedakarca çalışmalıyız.

İlk hedefimiz, sömürgeci devlettir. Ülkemizin sömürgeci işgalden kurtulması ve halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna verilen genel mücadeleye omuz vermektir. İkincisi, Partimizin başına çöreklenmiş komplocu oportünist likidatörlerdir. Bunlara karşı mücadeleimiz ideolojiktir. Onların maskelerini düşüreceğiz! Partimizi bu öldürücü zehirden kurtarmak, onu savaştı, mücadelecilik kimliğine kavuşturmak, Kürdistan ulusal demokratik devrimine inanmış ve TKSP saflarında yerini almış tüm devrimci militanların özverili çabalarına bağlıdır. Roja WELAT bu konuda ardıcıl bir mücadele yürütmektedir.

Gazetemiz Roja WELAT'ın yeniden çıkışıyla hareketimiz yeni bir döneme giriyor. Bu dönem, hareketimizin dış açılma ve yoğun örgütlenme dönemidir. Ya-

yın organı bir örgütlenme aracı olmakla birlikte, en önemli örgütlenme, yığınlar içinde koşullara uygun canlı pratik mücadele yürütmektir. Bu konuda görevin ağırlığı sıcak mücadele içinde, yani sömürgeci-faşist baskıların yoğun olduğu ülkemiz Kürdistan'daki yoldaşlarımızın sırtındadır. Bir gazetenin yakalanması, birçok yoldaşımızın hayatına malolabilir, yıllarca hapis yatmalarına neden olabilir. Bu rizikolar varken, oportünistler gibi Kürdistan'da siyasal mücadeleyi tatil mi edeceğiz? Elbette hayır! Devrimci mücadelede hiç kimse hayatını sigorta edemez. Ve hiç bir devrimci hareket siyasal mücadelesini tatil edemez. Sorunun özü: koşulları iyi değerlendirmek ve çok disiplinli bir illegal mücadele yürütmektir. Yenilginin nedenlerini cesaretle yığınlar nezdinde açıklamak, sömürgeci-faşist devletin yerle bir edileceği fırtınalı devrim günlerine hazırlamak ve düzenli geri çekilerek yeniden örgütlenmektir.

Merkez organımızın çıkışıyla bir ölçüde rahat nefes almış oluruz. En azından bir isme kavuşuyoruz. Şimdiye kadar — özellikle dış ilişkilerde — dost güçlerin, "sizin isminiz nedir, sizi ne adla çağıralım?" vb. sorularından kurtuluyoruz. Bu durum — özellikle Almanya'da — yoldaşlarımızı da engellemiyor değildi. Rahat nefes almamızın yanı sıra, önümüzde duran, ve aşmamız gereken birçok sorununuz da var. Bunlar: kalıcı ve yeterli bir yazı kurulu, geniş bir muhabir ağının oluşturulması, yeterli bir yazı kadrosunun yetiştirilmesi, muhabir gurupları ve geniş bir yayın dağıtım ağının örülmesi vb. sorunlardır. Bu konu üzerinde, yazımızın son bölümünde daha geniş duracağız.

Yayınlar eleştirici bir gözle okunmalı

Yoldaşlarımızın ve okurların

mızın yayın organımızda çıkan yazıları eleştirici bir göz ile okumaları ve hiç zaman yitirmeden eleştirilerini bize ulaştırmaları gerçekten isteğimizdir. Bu konuda görev, özellikle yoldaşlarımıza düşmektedir. Geçmişte “Özgürlük Yolu”nu “Kuran-ı Kerim”miş gibi okuyup başına koymak yerine, yazıları çok dikkatli ve eleştiri süzgecinden geçirecek, yazı kurulunu uyarmalıdır. Yazı kurumumuz, böylesi durumlarla küçülmez, bilakis anında hatalarını görür, sürekli olarak hatalarından arındırır kendini.

Şu gerçek de unutulmamalıdır ki, teori, nesnel gerçekliğin bilince düşünsel olarak yansımalarının temel biçimidir. Yani teori, objektif gerçekliğin insan bilinciyle yorumlanmasıdır. Teori bir nesnenin geçirdiği fenomen ve süreçleri, diyalektik ve tarihsel materyalizmin ışığı altında açıklanmasını yaptığı gibi henüz olmayan ve bilinmeyen nesnelerin gelecekteki süreçleri konusunda da, tahminlerde bulunabilir. Bu tahminler bazen Marks, Engels ve Lenin’de görüldüğü gibi pratik tarafından doğrulanır ve bilimsel bir statü kazanır. Bazen de tersi söz konusu olabilir. Yani teorik olarak öne sürülen varsayımlar pratik karşısında mahkum olur.

Teorinin önemini hiç küçümsemeden, “önce devrimci bir teori” ilkesinden yola çıkarak, onu devrimci bir pratikle bütünleştirdikten sonra, ancak teori kemale erişmiş olacak. Yani teori, pratiğe dayandığı, pratik tarafından sınanarak doğrulandığı ve desteklendiği zaman pratikle kopmaz bir bütünlük sağlar. Pratik de teorinin köşe taşı, itici gücü ve temel doğruluk ölçütüdür. İkisi arasında hem çelişki, hem de kopmaz bir diyalektik bağ vardır. Marks’ın belirttiği gibi: “teori... yığınları kucakladığı zaman maddi bir güç haline gelir.”

Şu gerçek belleklere kazınmalı ki, teorik iredeler mutlakla doğru ve dokunulmaz değildir, bilakis pratiğin yol göstericisi olan

teori, pratik eyleme yansıyış biçimiyle sürekli kontrol edilmeli, denetlenmeli, eleştiri yoluyla katkıda bulunulmalı ve zenginleştirilmelidir. Örgüt içinde sorunların tartışılması, yoldaşça eleştirinin canlılığı, oportünistlerimizin iddia ettiği gibi örgütü dağıtmaz, bilakis onu, canalcı sorunlarını aşmada ilerletir, hatalarından arındırır ve gerçek savaşçı kimliğine kavuşturur.

Örgütlü mücadelede kolektif işbölümünün rolü

Bir yayın organının kolektif bir örgütçü olmasının temel sorunu, kolektif bir örgütlenmeden geçer. Kolektif örgütlenmenin birliği, ideolojik-politik birlik üzerinde kurulur. Devrimci bir örgütün kendisi kolektiftir, çünkü düşünce birliği içinde olan kişilerin biraraya gelmelerinden oluşur. Böylesi bir örgüte katılan herkes de, zoraki, ya da belli bir çıkar ve ünvana sahip olmak için değil, bir toplumsal sınıfın, yani işçi sınıfının davasına kendisini adan, fedakarca çalışmayı göze alarak, kendi serbest iradesiyle, yani kendisi kararını vererek böylesi örgüte katılır ve kişisel özgürlüğünü örgütün ilke ve normlarıyla sınırlandırır. Böylesine gönüllü bir birliğin çalışmaları da, elbette kolektivizm ilkesi üzerine temellendirilmelidir. Bu ilke leninist örgütlenmenin temel ilkelerinden biridir, ama en önemlilerindendir.

Kolektif çalışma, örgütlü mücadelenin her kademesinde işlerlik görmelidir. Örgütlü basım-yayım alanı, basım-yayım alanında kolektif çalışmadan sözedilince, geçmişte hep şu sorun akıllara takılırdı: belirli kişilerin yazı yazmaları, bunların dizgiciler tarafından dizilişi ve baskı işleriyle uğraşanların yayın basımını gerçekleştirmeleri ve geriye kalanların bunları dağıtmaları... Bu anlayış örgüt içinde görev - işbölümü yapılması alanında doğru olsa dahi, örgütlü basım - yayımcılık sadece bununla sınırlandırıl-

mamalıdır. Örgütsel çalışmada, sorunun bu yönü temel alınca, örgüt içinde leninist ilke olan kolektivizm, yerini bürokratizme bırakır. Sonuç: “yazı yazarlar belli insanlardır, herkes yazı yazamaz”, yazarlar ise; “dahi”dir anlayışına götü-rür. Ki bu anlayış, sakat, sakat olduğu kadar da marksizme yabancı bir anlayıştır. Bu anlayış örgütlü mücadelenin mantığına ters-tir. Örgüt içinde dinamizmi köreltir, yeni yeni kadroların yetişmesini engeller.

Bolşevik ve Menşevik ayrışımı döneminde, Bolşeviklerin Vyperiyod’u çıkaracakları sırada Lenin, parti örgütlerine gönderdiği mektupta şöyle diyor: “... Bu organı kendisinin olarak gören ve Sosyal Demokrat parti üyesinin görevlerinin bilincinde olan herkes, legal olarak basılan gazetelere karşı takınılan şu burjuva düşünce alışkanlığından ve yansı-mından kesin olarak vazgeçsin: yazmak onların işi, okumak bizim işimiz. Sosyal Demokrat gazete için tüm Sosyal - Demokratlar çalışmalıdır. Herkesten, özellikle işçilerden katkı istiyoruz. İşçilere yazmaları için kesinlikle herşey hakkında, günlük yaşamları, ilgileri, işleri hakkında yazabilecekleri ne varsa yazmaları için en geniş olanakları tanıyın. Böyle kaynak olmaksızın, Sosyal Demokrat bir organ on para etmeyeceği gibi, adına da layık olamaz. Ayrıca, gazete-yeye katkı niyetiyle değil, yani yayınlanmak üzere değil, fakat editörlerle yoldaşça ilişki kurmak, onlara bilgi vermek amacıyla özel mektuplar gönderin.” (İşçinin Sesi, sayı:133-134’ten naklen).

Lenin’in bu düşünceleri yorum gerektirmeyecek derecede açıktır. Geçmişte sık sık işittiğimiz anlayışı, Lenin, “burjuva alışkanlığı ve yansıması” olarak değerlendiriyor.

Devrimci bir yayın organının esas görevi, kolektif ajitasyon, kolektif propaganda ve kolektif örgütçü görevini başarıyla sürdürmesi, her kademedeki kolektif işbölümü gerçekleştirmesine bağlıdır. Bu işbölümünün sağlanması, redaksiyon,

yani yazı kurulu temel alınarak, redaksiyonla en canlı ilişki içinde olan muhabir ağının örgütlenmesi ve giderek muhabir guruplarının oluşturulması ile bu ağ tamamlanır.

Yazı kurulu, muhabir ağının temelinde kurulmalı ve şekillenmelidir. Yazı kurulu, muhabir guruplarından gelen öneri, eleştiri ve görüşleri dikkate alarak ajitasyon ve propagandanın ölçütünü saptamalıdır. Çünkü muhabirler, redaktörlere nazaran yığınlarla daha içli dışlıdır, daha canlı ilişkiler içindedirler. Muhabir guruplarının çalışma alanları, fabrikalar, tarlalar, kooperatifler, cemiyetler ve okullardır. Redaktörler buralardaki yaşam şartları, iş koşulları ve ön plana çıkarılıp ajitasyon alanında kullanılacak sorunları, buralarda çalışanlar kadar bilemezler, bilsele dahi onlar gibi duyamaz, yaşayamazlar. Bu alanlarda en büyük görev, bu tür yerlerde çalışan muhabirlerle, örgüt üyelerine düşmektedir. Merkez organını haberler, yorumlar ve işçilerin çalışma ve yaşam sorunlarında karşılaştıkları güçlükleri yazarak beslemek önemli bir görev olduğu gibi, günlük ajitasyon yönünün saptanması konusunda redaksiyona yol gösterici önerilerde bulunulması ve redaksiyonu eleştiri, öneri ve görüşleriyle denetlemeleri başlıca görev alanları olmalıdır.

Yayın-dağıtımı kolektif ve en geniş bir biçimde yapılmalıdır. Yayın-dağıtımı, yayını verip parasını almakla sınırlandırılmamalıdır. Yayını verdiğimiz kişinin adresini, yerini öğrenip, onunla canlı sıcak ilişkiler kurmalıyız, varsa sorunlarına eğilmeliyiz. Yayını okutmakta ya da yazıları anlamakta güçlük çekiyorsa, onunla sabırlı bir biçimde okumalı, daha basit ve günlük yaşamdan örneklerle açıklamalıyız. Önerilerinin, yazılar hakkındaki düşüncesinin, eleştirisinin olup olmadığını uygun yöntemlerle öğrenip, bunları redaksiyona iletmeliyiz. Bu görevi başardığımız an, yayın, gerçekten kolektif örgütçü (Devamı 10. sayfada)

TKSP'de derin- tek çıkış yolu opor

İnsanlık tarihi sınıflararası mücade-
lenin bir ürünüdür. Ulusal, toplumsal
kurtuluş savaşlarında yenilgileri hazır-
layan etkenler, zafere götüren faktör-
ler sebep, sonuç ilişkileri itibarıyla
toplumların tarihine iri harflerle yazı-
lır. Bunu belirleyen kişilerin, gurupla-
rın ya da örgütlerin subjektif niyetleri
değil, sosyal pratiğin kendisidir. Fakat
bu böyledir diye, tarihin kanıtlayıcılı-
ğına "bekle gör" mantığıyla yaklaşı-
lamaz. Çünkü sosyalistler, devrimin
inişli-çıkışlı, sarp ve engebeli yolunda
her somut durumun olumlu, olumsuz
yönlerini anında irdelemek; çıkarılan
sonuçları hayatın canlı pratiğinde
sınamak ve elde ettikleri deney biriki-
miyle mücadeleye ivme kazandırmak
göreviyle karşı karşıyadırlar. Bu, aynı
zamanda tarihsel gerçekliği bulandır-
mak isteyen burjuva, küçük burjuva
eğilimlere karşı kararlılıkla sürdürül-
mesi gereken mücadelenin de bir
gereğidir.

Diğer taraftan devrimci savaşta, bir
bütün olarak devrimci hareketin gör-
gü kazanması, deney biriktirebilmesi
önemli ölçüde onun kendi eylemlerin-
den ve yediği "zılgıtlardan" gerekli
dersi çıkarmasına bağlıdır. Yenilgi ve
geri çekilme dönemlerinin öğreticili-
ğinden yararlanma, aynı zamanda
mücadelenin geleceğini belirleme ba-
kimından da önemlidir. Ancak bu,
yenilgilerin, alınan yaraların gün
ışığına çıkardığı sorunların değişik
yönlerini, aralarındaki bağıntıları kay-
nağına inilerek açıklığa kavuşturmayı,
izlenen yöntem ve politikanın kendi
deneyimlerinden dersler çıkarmayı ve
olaylara radikal müdahalelerde bu-
lunmayı gerektirir. Yenilgileri gün-
demleştiren belaların öğreticiliğinden
yararlanmanın, devrimci morali canlı
tutmanın ve kendini dayatan görevle-
rin üstesinden gelebilmenin de temel
koşulu budur.

Devrimci sürece damgasını vuran kaosun kökleri geçmişin derinliklerindedir

Kürdistanlı, Türkiyeli devrimci güçler
açısından faşizm karşısında uğranılan
yenilgi, bir sonuçtur. Devrimci güçler
cephesinde derinleşen bunalıma kay-
naklık eden sorunlar, salt yenilgi
döneminin bir ürünü değil, temelde
geçmişin objektif ve subjektif koşulla-
rının bünyesinde geliştirdiği sorunlar-
dır. "Faşizm, sadece bu sorunları daha

*bir gün ışığına çıkarmış ve ağırlaştır-
mıştır."* (K. Saleh, Zorunlu Bir Açıkla-
ma, s.2)

Devrimci sürece radikal bir müda-
hale, öncelikle günümüz devrimci
ortamına damgasını vuran kaosun
köklerini araştırmayı gerektirir. Bu
ise, devrimci siyasal örgütlere, gurup-
lara, hatta tek tek kadrolara, faşizm
belâsını göğüsleyemeyen ideolojik,
politik ve örgütsel yapıların acımasız
eleştirisi temelinde, geçmişin derinlik-
lerine yönelmeyi dayatıyor. Ayrıca
statükocu eğilimlerin geçmiş sünger
çekme çabaları ve yanlışları kendileri
dışında arama yönelimleri bunalımın
kalıcılışmasına hizmet ediyor ve yaşı-
nan kaosun parçalanmasını daha bir
zorlaştırıyor. Yurtsever ve devrimci
güçler cephesinde yaygınlaşan iç çatış-
malar, bölünmeler, hatta bazı savrul-
malar bunu çok açık bir biçimde
gösteriyor. Fakat bütün bunlar, tari-

Ülkemiz koşullarında bir bütün olarak devrimci hareketin evrimi, onun kendi geçmişiyle açık bir biçimde hesaplaşmasına bağlıdır.

hin akışını durduramayacak ve geçmi-
şin gerçekçi muhasebesi zemininde
yükselecek devrimci gelişmeleri engel-
leyemeyecektir. Ve bu gelişmeler,
devrimci sürece ket vurmak isteyen
statükocu, oportünist eğilimlerin ba-
şında bir şamar gibi patlayacak,
bunalımın "köküne kibritle suyu eke-
cektir".

Ülkemiz koşullarında bir bütün
olarak devrimci hareketin evrimi,
onun kendi geçmişiyle açık bir biçimde
hesaplaşmasına bağlıdır. Bu belirleme,
en genel anlamıyla devrimci siyasal
güçler yelpazesinde yer alan tek tek
siyasal örgütler için de geçerlidir.

Geçmiş yönelme, siyasal hareket-
ler açısından farklı boyutlarda da olsa
belli sorunları beraberinde getirecek-
tir. Diğer bir deyişle, ülkemiz Kürdis-
tan da sınıflı bir toplumdur. Toplum-
sal sınıf ve tabakalardan öğeler su ya
da bu ölçüde varolan siyasal örgütlere
ve bu arada Partimize de yansımıştır.
Yurtsever, devrimci siyasal örgütlen-
melerdeki bu yansımalar, sömürgeci-

faşist güçler karşısında uğranılan yenil-
ginin sergilediği sonuçlara, farklı
yaklaşımları da yapısında geliştirmek
durumundadır. Bu nedenle geçmişe
yönelmede, yenilgi nedenlerinin tesbiti
ve geleceğe yönelik savaş perspektiv-
lerinin geliştirilmesi sürecinde anılan
farklı anlayışların zaman zaman çatış-
ması da kaçınılmazdır, hatta doğaldır.
Doğal olmayan, parti birliğinin her
zamankinden daha fazla önem kazan-
dığı böylesi dönemlerde, leninist parti
öğretisine ve onun partinin birliği
sorununa ilişkin belirlemelerine perva-
sızca sırt çevirmektedir. Hem de mark-
sizm-leninizm adına!...

TKSP'de bunalıma kaynaklık eden oportünizmdir

Bu genel çerçeve içinde soruna yakla-
şıldığında, TKSP'de yaşanan sağ ve sol
kanat çatışmaları irdelenmeye değer.
Bilindiği gibi TKSP içinde boy veren
Devrimci Muhalefet, parti yaşamımı-
zın geçmişine yönelik sürecinde daha
bir netleşerek boyut kazanmıştı. Par-
timiz açısından faşizm karşısında
uğranılan ağır yenilginin nedenlerini,
partinin ideolojik, politik ve örgütsel
yaşamının derinliklerinde aranması
gereğine dikkati çeken Devrimci Mu-
halefet, kaynağın oportünizm olduğu-
nu sergilemişti. Hem de sağ oportün-
izmin parti içinde oluşum ve gelişim
süreçlerini hayatın canlı pratiğiyle
bütünleştirerek..

Ancak bu, özellikle merkez düze-
yinde egemenliği ele geçiren sağ
kanadın tasfiye kılıcını kuşanmasına
yetmiştir. Yaşanan zor koşullar fırsat
bilinerek parti içinde devrimci öğelere
karşı kaynatılan cadı kazanı eşliğinde
sinsi bir savaş açılmış; ve parti,
bölünmek pahasına fırsatçı komplo-
larla sosyalist kadrolardan ve devrimci
sempatizanlardan arındırılmak isten-
miştir. Fakat bu kestirme ve *kolaycı*
"çözüm yolu", parti içinde yaşanan
bunalımı aşmaya yetmemiş, tam ter-
sine bunalımı daha bir derinleştirerek
örgütü kesin bir bölünme noktasına
getirmiştir.

Kürdistan halkımızın ulusal kurtu-
luş mücadelesinin dayattığı ağır görev-
leri üstlenmekten aciz, ileri kadroların
ve kitlelerin yükselen güvensizliği
içinde kendine güveni bile yitiren sağ
kanat oportünistlerinin sorunları, le-
ninist parti içi mücadele zemininde
çözüme yanaşmayacakları daha işin
başında belliydi. Çünkü oluşum ve

eşen bunalımın tünizme vurmaktır

gelişim sürecinde leninist örgütlenme ilkelerini revize etmeyi hedefleyen sağ oportünizmin girdiği çıkmazda leninist parti öğretisini tümüyle ayaklar altına alması kaçınılmazdı; ve sağ kanadın eylemine denk düşüyordu. Fakat buna rağmen Devrimci Muhalefet, parti içi mücadeleyi bilimsel öğreti temelinde ve parti yaşamımızın somut koşullarına uygun bir biçimde yürüttü. Bu bilimsel yöntem, fırsatçı, tasfiyeci ve komplocu anlayışın deşifre edilmesi, parti gerçeğimizin karşı karşıya bulunduğu ciddi sorunların örgüt tabanına, kitlelere maledilmesi ve partimizin leninist birliğinin sağlanması için gereklidi.

İşte bu inançla Devrimci Muhalefet, parti içi mücadeleyi, dedikodu, komplo üreten kulislardan, sinsi ve "üstü örtülü" biçimlerden kurtarmak, parti içi savaşıma kaynaklık eden sorunları bütün yönleriyle kadrolara, yığınlara maletmek için samimi, tutarlı ve ısrarlı bir tavır geliştirdi. Sağ kanadın parti birliği önüne çıkardığı ve oportünizmin belirgin yöntemleriyle geliştirmek istediği engelleri, bilimsel öğretinin ruhuna uygun bir biçimde sergilemeye çalıştı, provokasyona açık saldırıları boşa çıkardı. Ve mücadelenin değişik alanlarında, değişik parti birimlerinde hunharca sürdürülen tasfiye hareketine rağmen parti birliğinin sağlanması yolunda harcanan ısrarlı çabalarla yetinmeyerek, son bir kez kadroların ve emekçi yığınların gözleri önünde partinin leninist birliğini esas alan şu somut ve açık önerilerde bulundu:

"Partimizin leninist birliği, temel ideolojik, politik ve örgütsel sorunlarımızın yaşadığımız ağır yenilgi döneminin öğreticiliği ışığında taban nezdinde tartışılarak, tabanın mümkün olan en geniş katkısı sağlanarak yapılacak gerçekçi bir Kongreyle sağlanabilir, ancak... Bu inançla, Partimizin leninist birliğinin inşa edilmesi yolunda her türlü fedakarlığa hazır olduğumuzu belirterek şunları öneriyoruz:

"1. Genel Sekreter arkadaşımız oportünizme kanat germekten vazgeçmelidir. Partinin leninist birliğinin kendisine dayattığı görevlerin sorumluluğunun gerektirdiği bir davranış içine girmelidir.

"2. Genel Sekreter arkadaşımızın başkanlığında, parti yaşamımızda zorlu dönemlerin sınavından geçen, olayları yaşayan, sağ ve sol kanat (yani oportünistlerle devrimci muhalefet) arasındaki çatışmalara bulaşmayan 7

kişilik bir Kongre hazırlık, yürütme, tartışmaları yönlendirme ve araştırma Komitesi kurulmalıdır. Bu Komite, Genel Sekreter arkadaşımız, Ahmet (Bale), Beran, Cemil, Eşemer, Zınar ve İhtiyar'dan oluşmalıdır. Fiili olarak bu çalışmalara katılma olanağı olmayan arkadaşların görüşleri alınarak çalışmalar sürdürülmelidir. En olumsuz koşullarda dahi bu isimlerden oluşmak koşuluyla Komite 3 ya da 5 kişilik olabilir. Komite, oportünist anlayışın neden olduğu tüm 'ihraçlar'ın kaldırıldığını ve yürütmeyi fiilen ele aldığını örgüte bildirmelidir.

"3. Komite, parti içinde yaratılan tahribatları, bunların kaynağını araştırmalıdır. Avrupa ve İran olaylarının araştırılmasında devrimci muhalefetin ve oportünist kanadın birer temsilcisi, gözlemci olarak bulundurulmalıdır. Elde edilen veriler de gözönünde bulundurularak Partimizin örgütsel ya-

**Tek geçerli çözüm,
Leninist
birlik kongresi idi.
Ancak, oportünizmin
belirgin yöntemleriyle
bunun da ö nü
tıkanı.**

pısında yaratılan ağır tahribatlara kaynaklık eden yapı ve anlayışı açıklığa kavuşturmak, mahkum etmek için örgüte açık tartışma açılmalıdır.

4. Komite, oportünizmin ideolojik, politik yapıda yarattığı zafların ürünü olan bazı temel tesbitlerdeki yetersizliklerin, belirsizliklerin aşılması için tabanda tartışma açmalıdır. Özellikle Kürdistan'ın egemen üretim biçimini, Kürdistan halkımızın ulusal kurtuluş savaşının "iki çözüm" biçimini, askeri politikayı, cephe sorununa ilişkin somut programları, Partimizin tüzüğünü ve ayrıca arkadaşımızın konuya ilişkin sorusunun yanıt bulması için de ülkümüz gençliğinin sınıfsal, siyasal yapısını ve mücadelesini taban nezdinde tartışmaya açmalı, ve tabanın katkılarıyla geliştirilen tezler, Kongrede kesin tesbitler haline getirilmelidir.

"5. Kurtarılan insan sayısına göre değil, partimiz için gelecek vadeden kadroların niteliği gözönünde bulundurularak delege tesbiti yapılmalıdır.

"Devrimci muhalefet olarak böyle

bir Kongreden çıkacak kararlara saygılı olacağımızı ve bu yolda her türlü fedakarlığa hazır olduğumuzu belirtiriz. Hayır, bir kez daha sizinle "bir örgüt içi tartışmamız" söz konusu değildir, denirse ya da partimizin leninist birliğini hedefleyen yukarıdaki önerilerimiz bilinen yöntem ve anlayışla karşılanırsa doğacak durumun sorumlusu bizler olmayacağız. Ve devrimci muhalefet olarak karşımızda bekleyen ideolojik, politik ve örgütsel sorunların dayattığı görevlerin üstesinden gelmek için gerekeni yapacağız. Bu inançla gerçek parti militanlarını, örgütümüzün leninist birliğinin sağlanması ve oportünizmin mahkum edilmesi yolunda mücadeleyi daha bir yükseltmeye çağırıyoruz." (K. Saleh, TKSP'de Oportünizm ve bir "Eleştiri" üzerine, s.315-316-317)

Devrimci Muhalefetin partinin leninist birliğini hedefleyen yukarıdaki gerçekçi önerileri de, sağ kanat oportünistlerinin kendilerine has yöntem ve anlayışlarıyla karşılandı. Devrimci kamuoyu nezdinde derin bir sessizlikle, anılan öneriler geçiştirilmeye çalışılırken, parti içinde uygulanmaya gelen bizans oyunlarına, fırsatçı komplolara hız verildi. Ve böylece değişik evrelerden geçen parti içi mücadele, Devrimci Muhalefet'in yaklaşık 1 yıl önce önerdiği tek geçerli çözüm yolunun, yani leninist birlik kongresinin de ö nü tikanarak yeni bir dönemin eşğine getirildi.

TKSP'de yeni bir dönem başlıyor

Emperyalist saldırganlığın tırmandığı, Latin Amerika, Afrika ve Asya'da yükselen bağımsızlık ve demokrasi mücadelelerinin bastırılmak istendiği günümüzde, Ortadoğu ilerici ve gerici güçlerin şiddetli bir çatışma alanı olmaya devam ediyor. Dünya ilerici ve gerici güçlerinin bu önemli çatışma merkezinde Kürdistan sorunu daha bir ön plana çıkıyor. Kürdistan'ın parçalarında değişik biçimlerde gelişen halkımızın ulusal kurtuluş savaşını bünyesinde taşıdığı ciddi olumsuzluklara rağmen çürümeye yüz tutan bölge faşist ve gerici rejimlerini önemli ölçüde tedirgin ediyor. İşte Kürdistan'ın yeniden paylaşılması hesapları da bu korkunun ifadesidir.

Kürdistan devrimini besleyen bu elverişli koşullar, subjektif faktörlerin Devamı 8. sayfada

(Başarafa 7. sayfada)

önemini daha belirgin bir biçimde göze batırıyor; Kürdistanlı örgütlere, guruplara ve tek tek kişilere ciddi görev ve sorumluluklar dayatıyor. Kürdistanlı örgütler arasında derinleşen çatışmalar, yurtsever örgütlerin bağımsız politikalarını gölgeleyen bazı yönelimler ulusal kurtuluş saflarında önemli zaafı yaratıyor. Çatışmaların engellenmesi, düşman güçlerin işine yarayan eğilimlerin geriletilmesi, yurtsever güçler arasındaki dayanışmanın geliştirilmesi ve Kürdistan sorununa uluslararası arenada iyme kazandırılması bir bakıma *ulusal bir organizasyon* yaratılmasına bağlıdır. Bu yolda ileri adımların atılması, bir bütün olarak yurtsever ve devrimci güçlerin karşısında duran acil bir görevdir.

Yine Kürdistan'ın parçalarında gelişen mücadelelerin sonucunu belirleyecek her parçadaki yurtsever, devrimci güçler ve bu güçler arasında birlik ve dayanışmanın örülmesi önemli sorunlarla karşı karşıyadır. Ve bu sorunlar, Kürdistan halkımızın her bir parçada yan yana yaşadığı halkların devrimci-demokrat güçleriyle ileri dayanışmaların kotarılmasını da olumsuz yönde etkilemektedir.

Kendisini yakıcı bir biçimde dayatan bu denli ağır ve çok yönlü sorunların yanısıra sömürgeci-faşist iktidarı Türkiye Kürdistan'ı halkımıza yönelik en vahşi saldırıları sürüyor. İşçi sınıfımızın, emekçi halkımızın sömürgeci-faşist güçlere karşı kin ve öfkesi her geçen gün daha bir yükseliyor. Bağımsız, demokratik ve özgür bir toplumun kurulması eğilimi halk kitlelerinde giderek güçleniyor ve bunun teminatı olabilecek siyasi, askeri alternatiflerin arayışı daha bir artıyor. Halkımızın yiğit evlatları, faşizmin zindanlarında işkence çarklarında kitlelere bağlılığın, devrimci onuru korumanın engin örneklerini sergiliyor, direniş ruhunu canlı tutuyor. Kürdistan devriminin stratejik hattı, bağımsız, demokratik Kürdistan'ı hedefleyen ulusal demokratik cephenin örülmesini yakıcı bir şekilde dayatıyor. Ne var ki, yurtsever, devrimci güçleri saran derin yapısal bunalım, bu yolda ileri adımların atılmasını engelliyor. Dolayısıyla bunalımın köklerinin kazanmasına hız vererek anılan engelleri aşmakta zaman yitirmek ve kotarılacak ortak eylemler için çaba harcamak gerekiyor.

Diğer taraftan faşizm, Kürdistan ve Türkiye halklarının ortak düşmanıdır. Faşizme karşı savaş, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin bir parçasıdır. Bu nedenle, halklarımızın ortak düş-

mana karşı, ortak bir savaş yürütmesi kadar doğal ve gerekli birşey yoktur. Ülkelerimiz açısından faşizme karşı demokrasi mücadelesi devrim sorunuyla çıkıyor. Ve anti-faşist mücadele, ancak anti-emperyalist mücadele ile bütünleştirilebildiği ölçüde ete kemiğe bürünebilir. Bu, bazı akli evvellerin iddia ettiği gibi bir zorlama değil, Türkiye'nin sınıfsal, siyasal

TKSP'de başlayan yeni dönem, sömürgeci burjuvaziye karşı mücadele içinde yurtsever, devrimci güçler cephesinde derinleşen bunalımın önemli bir odağını oluşturan parti gerçeğimizi bütün çıplaklığıyla kadrolar ve kitleler önünde tartışmayı zorunlu kılıyor. Bir başına tartışma da yeterli değildir. Tartışmanın yeni döneme uygun bir örgütlü yönlendiricilik içinde yürütülmesi, ve örgütümüzün gerçek militanlarının canı, kanı pahasına kazanılan mevzilerin sağladığı olanaklarla Partiyi hızlı bir örgütsel, politik ve ideolojik çürümenin içine çeken sağ kanat oportünizminin eylemlerine, örgütlü bir güçle dur denilmesi gerekiyor.

durumu ve sömürgeci devlet aygıtının yapısal karakterinden kaynaklanan nesnel bir gerçekliktir. Dolayısıyla faşist diktatörlüğün yıkılması, yerine demokrasi güçlerinin iktidarının kurulması *demokratik halk devrimi* sorunudur. Ancak devrimin bu ilk aşaması *sürekli* kılınarak *demokratik halk iktidarı* önündeki engeller temizlene-

bilir. Ve halklarımızın gerçek demokratik iktidarı kurulabilir. Bu hedefe, anti-faşist, anti-emperyalist ve Kürt halkının kendi kaderini özgürce belirleyebileceği *birleşik halk cephesinin* örülmesinden geçilerek varılacağı da ayrı bir gerçekliktir.

Tekelcilerin çözülme sürecine giren faşist iktidarlarına, işçi sınıfının ve yığınların yükselen muhalefetine rağmen birleşik halk cephesinin de bu günden yarına örülmesinin subjektif koşulları yoktur. Bunun da belirleyici nedenleri genel anlamıyla sol cephede derinleşen bunalım ve savaş perspektiflerini saptırmak isteyen reformist eğilimlerdir. Bunalıma kaynaklık eden nedenlere yönelme ve reformist yaklaşımlara karşı ilkeli mücadele temelinde, sürece uygun en geniş eylem biliklerinin hayata geçirilmesi, birleşik halk cephesine giden yolda varolan engellerin bir bir aşılması acil bir görev olarak karşımızda duruyor.

Görüldüğü gibi, ülkemiz devriminin nesnel ve öznel koşullarının dayattığı görevler ciddidir. Diğer yurtsever, devrimci örgüt ve gurupların yanısıra Partimiz de, bu görevlerin getirdiği ağır sorumluluklara karşı karşıyadır. 10. yılına giren partimizde *yeni bir dönemin* kapılarının açılması, Kürdistanlı sosyalistler açısından sorunu daha bir ağırlaştırıyor.

TKSP'de başlayan yeni dönem, sömürgeci burjuvaziye karşı mücadele içinde yursever, devrimci güçler cephesinde derinleşen bunalımın önemli bir odağını oluşturan parti gerçeğimizi bütün çıplaklığıyla kadrolar ve kitleler önünde tartışmayı zorunlu kılıyor. Bir başına tartışma da yeterli değildir. Tartışmanın yeni döneme uygun bir örgütlü yönlendiricilik içinde yürütülmesi, ve örgütümüzün gerçek militanlarının canı, kanı pahasına kazanılan mevzilerin sağladığı olanaklarla Partiyi hızlı bir örgütsel, politik ve ideolojik çürümenin içine çeken sağ kanat oportünizminin eylemlerine, örgütlü bir güçle dur denilmesi gerekiyor. Bu da, parti saflarında bu güne değin değişik biçimlerde sürdürülen mücadelenin, varolan zorluklara rağmen TKSP-ROJA WELAT hattının geliştirilmesi temelinde merkezileştirilmesini, içte ve "dışta" oportünizme ve onun yarattığı çürümenin temellerine açık bir biçimde vurmayı dayatıyor.

Parti benim, "merkez" benim, Kongre, tüzük herşey benim, "mühür kimdeyse Süleyman odur" anlayışının yarattığı yozlaşma içinde can çekişen oportünizme karşı TKSP-ROJA WELAT bayrağını yükseltmek için görev başına!

Sömürge zindanları direniş ocakları oluyor

Anayasa "referandumu"na, 6 Kasım "seçim" senaryosuna karşı faşist iktidarın sınıfsal karakterinde ve politikasında herhangi bir değişiklik olmadı. Tersine faşist diktatörlüğün, iktidarını kurumlaştırmayı hedefleyen "demokrasiye geçiş takvimi" paralel olarak kan ve zulüm kusan saldırıları daha bir artarak devam ediyor.

Ancak tekelci Türk burjuvazisi ve emperyalist mütefikleri açısından durum pek de içaıcı değil. Kürdistan ve Türkiye toplumlarında sessiz de olsa önemli kaynaşmalar var. İşçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının faşist iktidara karşı artan kin ve nefreti, geleceğin zorlu savaşını göğüsleyebilecek nüveler yaratıyor. Sömürge zindanları, ölüm kampları daha şimdiden direniş ocakları halini alıyor. Bütün bunlar, cuntayı ve kukla iktidarını önemli ölçüde tedirgin ediyor. Ve cunta ipin ucunu kaçırma endişesi içinde sağa sola saldırıyor.

Faşist diktatörlüğün vahşet saçan saldırıları, onun şaşkınlığının ifadesidir. O, sömürü, işkence ve cinayetlerle direniş ruhunu yok etmenin mümkün olmadığını her geçen gün daha iyi görüyor. Askeri diktatörlüğün işkence çarklarında, mahkemelerinde cuntanın siyasi muhatabı olan halkımızın yiğit evlatları, dökülen kanlar üzerinde direniş bayrağını yükselterek halka bağlılığın, devrimci onuru korumanın eşsiz örneklerini sergiliyor. Ve tedbirlerini bizzat cunta tarafından alınan teslimiyeti, çürümeyi, hatta ihanete varan bazı davranışları tuzla buz ediyor. Ölüm kamplarında yaşanan en ağır koşullara ve artan ölümsüz kayıplara rağmen yükselen direniş, faşist iktidarı büsbütün kudurtuyor. Ve artan saldırı-ganlık karşısında sertleşen mücadele, ölüm kusuyor.

Faşizmin tutsağı durumunda bulunan yurtsever ve devrimciler, cuntanın sindirme, yoketmeyi hedefleyen saldırıları karşısında halkımızın bağımsızlık ve özgürlük sa-

vaşına duydukları derin sorumlulukla ölümü selamlayarak direniş ruhunu canlı tutuyorlar. Ocak ayının ilk haftasında Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde yeniden başlatılan direniş bunun yeni bir örneğidir. Bilindiği gibi, bu meşhur sömürge zindanında geçtiğimiz Eylül ayında da tutsakların sindirilmesini, fiziksel ve ruhsal olarak yokedilmelerini hedefleyen baskılara, zorbalıklara karşı açlık grevine gidilmişti. Askeri Cezaevinde bulunan tutsakların ezici bir çoğunluğunun başlattığı eylem, iç ve dış kamuoyunda önemli bir destek görmüştü. Ve bir ay aşkın bir süreyle devam eden direniş, cuntanın cellatlarına geri adım yaptırmış ve istenen bazı hakların elde edilmesiyle sonuçlanmıştı. Ancak cuntanın geri adım atması, onun yeni toplu kırım eylemlerine hazırlanacağını da bir habercisiydi. Ve bu, içeride bulunan insanlarımız tarafından da biliniyor ve her fırsatta dışarı yansıtılıyordu. Nihayet sanıldığı gibi oldu. Cunta, önce verdiği hakları tekrar geri almaya başladı, baskıyı yoğunlaştırdı; daha sonra inançları ve fiziksel güçlerinden başka herhangi bir savunma aracına sahip olmayan devrim, demokrasi savaşının yılmayan tutsaklarına karşı toplu bir yoketmeye yöneldi. Buna karşı başlatılan açlık grevi, zorla kırılmak istendi. Zorba, aşağılık eylemlerinden umduğu sonucu alamayan cunta ve zindancı başları, ateşli silahlarla toplu kırımaya yöneldiler. Bazı koğuşları ateşe verdiler. Alınan ilk haberlerde, KİP davasından yargılanan Necmettin Büyükkaya, TSKP ek davasından yargılanan Yılmaz Demir, PKK davasından yargılanan Halil Çatak'ın aralarında bulunduğu 6 kişinin öldürüldüğü, 30 kişinin hastahane tedavisi altına alındığı yine TKSP ek davasından yargılanan E.C.'nin ağır yaralıları arasında olduğu ve ölüm oranının yükseleceğinden endişe edildiği kesinlik kazanmış durumda. Dışarıyla her türlü irtibatları kesilen

savaş tutsaklarının direnişi sürüyor. 92 kişinin başlattığı ölüm orucu tüm saldırılara rağmen halen devam ediyor. Kitlelerde direnişe sahip çıkma eğilimi güçleniyor.

Tarih boyunca zindanlar, ulusal ve toplumsal mücadelelerde önemli birer savaş odağı olmuştur. Günümüzde Türkiye'de ve özellikle sömürge zindanlarında yaşanan da budur. Bu savaş, ölümle göğüs göğüse pençeleşmeyi gerektiren büyük zorluklarla doludur. Ama onurlu bir savaştır. Faşizmin işkence çarklarında, ölüm kamplarında mücadelede temel araç: *halkla bağlılığın gerektirdiği direnmeyi göstermek ve devrimci onuru yüksekte tutmaktır*. Çünkü gerçek devrimciler, işkencede, zindanda, yargıç karşısında, savaşta inançlarına, kafa koyduğu davaya bağlı, kitlelerle sıkı sıkıya bağlantılı, onlara seslenmek, güven vermek için sorumluluk üstlenmeye hazır girişken ve direngen insanlardır. İşte bu nedenle, dün ve bugün Diyarbakır'da, Erzurum ve Elazığ'da halka bağlılığın gerektirdiği eşsiz fedakarlık, sorumluluk, yiğitlik örnekleri göstererek ölüme karşı direniş bayrağını yükseltenler halkımızın yürekli evlatları ve gerçek kahramanlarıdır. Onların geçmişte yaptıkları hatalar, içinde bulundukları farklı örgütsel yapılar ve dünya görüşleri mücadelenin bu zemininde sorunun özünü değiştirmez.

Halkımızın bağımsızlık, ve özgürlük mücadelesinin bu odağında sürdürülen sıcak ve zorlu savaşta pasivist, uzlaşmacı, teslimiyetçi eğilimlerin daha bir netleşerek mahkûm olmakla yüz yüze gelmesi de kaçınılmazdır. Bu ve benzeri tavırları geliştirenleri temize çıkarmak, aklamak için direnişi küçümsemek; bu tutmadığı zaman, tabanda gelişen direniş eğilimi güçlenerek yükseldiği zaman oportünizme has *buluşlarla* direnen gerçek militanlara sahip çıkarak postu kurtarmaya çalışmak mümkün değildir. Erzurum'da, Diyarbakır ve

Elazığ'da halkımıza bağlılığın ileri örneklerini sergileyen tavır, faşizmin mahkemelerinde "*Türk müsünüz? Kürt müsünüz?*" sorularını yanıtsız bırakan, yanıtsız bırakılması telkinlerinde bulunan uzlaşmacı ve oportünist eğilimi tuzla buz etmiş ve sağ kanat oportünistlerimizi daha şimdiden fena bir biçimde köşeye sıkıştırmıştır.

Diğer taraftan sömürge zindanlarında, işkence çarklarında ve faşist mahkemelerde bir bütünlük içinde sürdürülen kararlı direniş Kürdistan halkımızın öfkelerini günden güne daha bir kabartıyor, dünya ilerici kamuoyunun ilgisini çekiyor. Ve ciddi siyasal dayanışmaların örgütlenmesini daha yakıcı bir biçimde dayatıyor. Yurtsever, devrimci güçler cephesinde derinleşen ideolojik, politik ve örgütsel mücadele ise, etkin siyasal dayanışma eylemlerinin kotarılmasını büyük ölçüde engelliyor; önümüzdeki dönemde muhtemel patlamaların dayattacağı zorlu görevlerin üstesinden gelmeyi zorlaştırıyor. Fakat bu böyledir diye, devrimci cephede derinleşmekte olan sınıf mücadelesi efelenemez, askıya alınmaz. Tersine ölüm kusan saldırılar karşısında yükselen direniş ruhunu geliştirmek, uzak olmayan geleceğin onurlu görevlerine hazırlanmak devrimci sürece ışık tutacak bu savaşın bir gereğidir. Ancak böyle bir temelde yükselen siyasal yapılanmalar, yurtsever, devrimci güçlerin birliği önündeki engelleri söküp atabilir, sömürgeci faşist diktatörlüğün döktüğü kanların hesabını sorabilir.

Halkımızın yiğit evlatlarından bazılarının fiziksel olarak aramızdan ayrılmaları, ölüm değil; Onlar öldüler, halkımızın yüreğinde yaşayacak birer simgedirler. Onların kanları üzerinde yükseltelen direniş bayrağı, bunu açıkça kanıtlıyor. Görev olup bitenlerden ders çıkarmak, tarihsel sürecin önümüze koyduğu görevlerin üstesinden gelmek için elimizi çabuk tutmaktır..

Yeniden çıkarken

(Baştarafı 2. sayfada)

sini dayatan birincil görevdir. Bu görevin temel mücadelemize ilişkin ilk adımı, Kürdistan işçi sınıfının politik örgütünü yaratmaktır. İşte böyle bir savaş örgütünün kendiliğinden oluşacağını beklemiyorsak, ulusal kurtuluş savaşımızın gerektirdiği diğer savaş örgütlerinin yaratılmasında bunun itici bir güç olabileceğine inanıyorsak ve bu yolda yıllarca dışı dış verilen mücadelenin kazanımlarını çürümeye yüz tutan yapı içinde yok edilmesine evet demiyorsak, oportünizmi, komploculuğu, fırsatçılığı ve tasfiyeciliği teşhir edelim! Ve oportünizmin Partimizin ideolojik, politik ve örgütsel yapısında yarattığı tahribatları, dejenarasyonu, zaafı aşmak; başka bir deyimle geçmişin zengin öğretici deneyimlerinden yararlanarak TKSP'nin leninist birliğini sağlamak için TKSP-ROJA WELAT bayrağını yükseltelim!... Aksi tavır ve davranışlar oportünizmin değirmenine bilerek ya da bilmeyerek su taşımaktan başka bir yarar getirmeyecektir.

İşçiler, emekçiler, devrimciler,

Yurtsever ve demokrat insanlar!

Halklarımızın faşizmin barbarlığına karşı kin ve öfkeleri her gün daha bir artıyor. Somut olaylar, toplumsal gelişmelerin hızlı bir biçimde ve malesef büyük ölçüde sol güçlerin dışında geliştiğini açık bir biçimde gözler önüne seriyor. Tek kelimeyle sorun düşündürücüdür. Ve bizleri sorunun çözümüne götürecek yolların, geçmişin derinliklerinde yattığı da açıktır. Ancak bu, öncelikle kendi kendimizle hesaplaşmayı gerektirir. İşte Roja WELAT, bu noktadan hareketle devrimci sürece ivme kazandırmaya katkıda bulunmayı hedeflediği için O'na omuz vermeli, güç katmalısınız!...

Devrimci sürecin ve Parti yaşamımızın dayattığı ağır sorunların aşılması için ileri!...

Nû da destpêkırın

(Seri rûpelê 3.)

kar û barên me yên yekemin ewe ku, lî welatê me Kurdîstan da yekitiya rêkxrawî ya politik ya çînê karkerê Kurdîstan bêserrastkırin. Heke em naxwazîn ku, ev rêkxiraw bî serê xwe û hêdî-hêdî serrastbe, heke em bawerîn ku, organizasyonên nû da sazkerî yên dîn şerê rîzgariya netewî pêşva dîkarîn bîbîn, heke em naxwazîn ku destxistinên me yên bî salan vîrdî ku bî çetnayî hatibûn berhevkerî dî nav vê xaniyê hilweşî da berbî hewa here, pêwîste em oportünizmê, komploperestiyê, keysperestiyê û likidatoriyê (qolkirî-nê) êşkere bîkîn! Jî bo ortê rakirîna dejenerasyon, hilweşandin û kêmasiyên ku oportünizmê dî nav refên Partiya me da dî warê birbawerî, siyasî û rêkxirawî da vekiribûn; bî gotinekî dîn va, jî bo sazkerîna yekitiya leninist ya PSKT, bî ders û destxistinên dewlemend yên dema çûyîn va, em ala PSKT-Roja WELAT here bîlînd bîkîn. Tewr û kirêtên dîn, bî zanîna ya jî bênezanî tenê ava êşa oportünîstan xurt û zêde dîke.

Karkernî, zehmetkêşnî, şoreşgerî, welatparêz û mîrovên demokrat!

Lî dijî faşîstên xwinxwar kin û hêrsa gelên me her roj zêtir dibe. Bûyêrên berbî çav, pêşvaçûnên civakî usa zû lî ser hev da dîqelîbîn, lê pîr mîxabin ku ev bûyêr û pêşvaçûnên civakî jî derê hêzên çep da bîlînd dîbîn. Bî yek gotinekî ev pîrs, pîrseki gîring e. Famkırîna û dîtîna serkaniya vê pîrsê dî kûrayîya dema çûyîn da vîşartîye. Tenê ev yek, berêberîna da pîrsa me ye û pêwîste em hesabê xwe bî xwe va bîbîn. Roja WELAT nuxte da dîkeve ser rê û bo pêştabîrîna dem û tevgera şoreşgerî dîkeve bî barekî gîran, jî bo van yekan pêwîste hûn mîl û quwet bîdîn wî.

Jî dîrxîstîna pîrsên gîran yên ku jîna partiyê û dema şoreşgerî sipartîye pêşberê me pêşva!...

Örgütlü mücadelede kollektif çalışma ve yayının rolü

(Baştarafı 5. sayfada)

kimliğine kavuşmuş olur.

Bilgilerin ve karşı bilgilerin merkezileşmesi için gizliliğe ve örgütsel hiyerarşinin işleyişine büyük özen gösterilmeli. İlkelerimizi, normlarımızı zedeleyici davranıştan ve gösterişten kaçınılmalı. Ama, gazeteye haber, yorum, mektup vb. gönderme konusunda Lenin'in belirttiği gibi, "tekeldencilik", "monopolculüğe", yani haber, yorum vs.leri bir yerden toplayıp redaksiyona göndermeye karşı çıkılmalı. Çok elden, ama düzenli ve sistemli haber gönderme yöntemi yaygınlaştırılmalı. Muhabirler, örgüt üyelerine, sempatizanlara bu konudaki görevleri yerine getirmede önyak olmalı, onlara olanaklar sağlamalıdır.

Haber toplama tekniğine dikkat edilmeli. Burjuva basınında çalışan muhabirler gibi "pireyi deve yapıp" haber üretmek yerine, devrimci dürüstlük kuralları ve ajitasyonuyla, abartmalara girmeden olayları doğuran sebepleri ve doğan sonucu objektif gözlemleyerek haberler kaleme alınmalıdır. Yaptığımız her eylemi, bundaki eksiklik ve başarıları birlikte ele alarak, eylemin büyüklüğü ve küçüklüğü ayrımı yapılmadan kaleme alınıp redaksiyona gönderilmeli.

Bu konuda ağırlıklı görev temel mücadele alanımız olan ülkemiz Kürdistan'daki yoldaşlarımıza düşmektedir. Faşist cuntaya, onun ekonomik - politik uygulamalarına karşı, özellikle zamların artışı, kiralara yükselmesi, paranın gündengüne devaluasyona uğraması, işsizlik, yoksulluk, hayat pahalılığı ve halklarımıza boyun eğdirmek için tepelerinde sallandırılan "Demoklesin Kılıcı"nın andırın süngü ve postallara duyulan öfke ve tepkinin yayın organımıza zaman yitirilmeden ulaştırılmalıdır. Halklarımızın

cuntaya kin ve öfkesinin olmadığı iddia edilemez, çünkü bu öfke ve nefret günlük burjuva gazetelerine bile yansımaktadır.

Fabrikalarda, tarlalarda, okullarda, kahvelerde, otobüslerde, gecekondu semtlerinde, kısacası her yerde halkımızın ya da tek tek fertlerimizin sömürgeci-faşist cuntaya olan öfkelerini dile getirmeleri halinde, hatta içlerinden biri "okkalı bir küfür" savurduğunda bile, bunlar kaleme alınıp redaksiyonumuza gönderilmelidir. Bunlar redaksiyonumuza ulaşmasa ya da ulaşıp yayınlanmasa dahi, ardını kesmeden böylesi haberler düzenli olarak gönderilmelidir.

Bazen bu tür olaylar insanı tekil ve özel durumlardan kaynaklandığı görüşüne götürebilir ve önemsenmeyebilir. Örneğin, mesai zammını alamayan bir işçinin; köyünden, toprağın kopmak zorunda kalan ve şehrin varoşlarına kapağı atan bir köylünün ümitsizliği ve açlık içinde yaşaması; ürününü yok pahasına kaptıran bir köylü; derslerinde başarılı olamayan bir öğrencinin düzene, faşist cuntaya olan kinini, öfkesini umumi yerlerde dile getirmesi vb... Bunların bu öfkelerinin kaynağı tekil ve özel konumlarında aranmamalı, esas sorun bunları bu duruma düşüren düzenin uygulamaları ve kokuşmuşluktan dolayı tepkilerini dile getirmelerinde aranmalıdır. Bu tür olaylar küçük görülmemeli, bazen böylesi "küçük" haberler büyük ve teorik temel tezlerle malzeme olabilir. Sorunun diğer yönü ise, bu tür olaylar bir köyde, bir kahvede ya da bir fabrikada cereyan eder. Eğer devrimci yayın organlarına ulaştırılmazsa sadece orada ve bir anlık bir olay olarak kalır. Eğer yayınlanırsa geniş yığınlar ve ayrı ayrı mücadele alanlarına duyurulma imkanlarına kavuşur.

DİSK olayı, DİSK'le dayanışma ve yeni dönemin mücadele perspektivleri

İşçi sınıfı, feodal toplumun bağrında gelişen kapitalizmin ortaya çıkışıyla birlikte tarih sahnesine çıkmıştır. Ücretli emeğin sömürüsü ve artık değerin ele geçirilmesi temelinde gelişen kapitalizm, işçi sınıfı açısından "kendisi için sınıf olma"nın da maddi ön koşullarını yaratır. Ve gelişimine köşüt olarak sınıf mücadelesini kaçınılmaz kılar.

Kapitalizm koşullarında işçi sınıfının mücadelesi bir bütündür. Bu savaşım, ekonomik, politik ve ideolojik mücadele biçiminde somutlaşır. Sınıf sendikacılığının özünü, işlevini bu mücadelelerin bütünlüğü içinde kavramak mümkündür, ancak...

Bilimsel açıdan soruna yaklaşıldığında DİSK olayını, sınıf mücadelesinin değişik evrelerinde, işçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesi içindeki tarihsel misyonuyla birlikte irdelemek gerekir. Çünkü DİSK, işçi sınıfının 1870'li yıllardan buyana sürdürdüğü zorlu mücadelesine bir ürünüdür.

İşçi sınıfının 1946'lara gelinceye dek angaryanın kaldırıl-

masını, iş gününün 8 saate indirilmesini, ücret artışlarını, çocuk çalıştırılmasının önüne geçilmesini (Örneğin 1927 yılında yapılan sanayi sayımına göre, çalışan nüfusun %51,6'sını 14 yaşından küçük çocuklar oluşturuyor.), emeğin korunması, iş sağlığı ve güvenliğinin sağlanmasını hedefleyen değişik nitelikteki örgütlenmeleri dönemin gerici iktidarlara tarafından dağıtılmıştı. 1924 Anayasası ve 1936'da çıkarılan 3008 sayılı iş kanunuyla getirilen bazı sınırlı haklar da, kağıt üzerinde kalmaktan öteye gitmedi. Çalışan yığınların örgütlenme çabaları yine hunharca bastırıldı. İkinci Dünya Savaşı'nın getirdiği ekonomik bunalımın faturası da işçilere, diğer çalışanlara ödetildi.

Ancak ağır baskı ve sömürü, işçi sınıfının bilinçlenmesini, örgütlenmesini engellemeye yetmiyordu. Tersine onun savaş azmini pekiştiriyordu. En ağır baskı ve tutuklamalara karşın bu dönemde de grevlerin bir birini izlemesi, 1 Mayıs'ın işçi sınıfının bayramı olarak kut-

lanması vb. bir bakıma işçi sınıfının gelişen mücadelesinin göstergeleriydi.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında işçi sınıfı ve sermaye açısından hareketli yıllar yaşandı. İşçi sınıfı üzerindeki sömürünün giderek yoğunlaştığı bu dönemde, kapitalist gelişmeyle birlikte sermayenin merkezileşme ve yoğunlaşma süreci de hızlandı. Gerçek ücretler ve fiyatlar arasındaki farklar görülmedik boyutlara ulaştı. İşçilere verilen son derece düşük ücretler bile onlara çok görülüyor; ücretlerin büyük bir bölümü dolaylı ve dolaysız vergilerle tekrar geri alınıyordu. İş yasasına göre çalıştırılmaları yasak olmasına rağmen çocuklar çalıştırılıyor; çocuk ve kadın işçilerin emekleri daha ucuza kapatılıyor. Örneğin 1952'lerde tek el tutan fabrikalarında çalışan erkek işçilere 350, çocuklara 200-300 kuruş günlük ödeniyordu. Kısacası,

400-625 kuruş günlük ücret ödenirken, kadın işçilere 200-hayat pahalılığı, sömürü ve baskı dayanılmaz boyutlardaydı.

Üretimin merkezileşmesine bağlı olarak işçi sınıfı, belirli sanayi merkezlerinde yoğunlaşıyordu. Bu durum, işçi sınıfının ekonomik, demokratik mücadelesi üzerinde kısa sürede etkisini gösterdi. Kendiliğinden grevler, direnişler biri birini izliyor; işçi sınıfının sendikal savaşımı boyutlanıyordu. Burjuvazi, işçi sınıfının, Türkiye ve Kürdistan halklarının gelişen mücadelesini baskı yasalarıyla engellemeyeceğini daha açık bir biçimde görüyordu, artık. Bu anlamda burjuvazi açısından, geri adım atmak ve bazı ödünler vermekten başka açık bir yol yoktu. İşte 1947'de çıkarılan sendikalar yasası, burjuvaziye geri adım attıran bu zorlu mücadelenin bir ürünüydü.

(Devam edecek)

PSKT ket sala dehan

Partiya me PSKT, neh salê xwe temam kir û kete sala dehan. Wêkê tê zanin Partiya me di dawiya sala 1974 an da saz bûbû. Di wê demê da li Kurdistan, di warê bir û baweri (ideoloji da) da valayiyekê kûr hebûn. Partiya me, bi hinek kêması, şaşî û xeletiyên va ve valayiyê tije kir.

Ji bo hêz û rêkbûna gelê me, rêkxiraweki sosyalist pêwist dît. Baweri bi sistema sosyalist ya serokatîya Yekîti Sovyet hani. Li ser pîrsa netewî (milletî), bi taybetî netewê Kurd sekîni û ji bo wê yekê di warê ideoloji da li diji şovenizma sosyalî şer kir.

Pîr mixabin ku, bi van kirêtên rast va, pîr şaşî, xeletî û kêmasıyên diroki ji kir. Eşkerekere ku koka van xeletiyên ji ideolojiyê, siyasîyê û rêkxirawiyê dertê. Kêmasıyên me yê idolojî ew bûn ku, Partiya me, rewşa aborî û civakî ya Kurdistan bi lêgerînê berbi çav va eşkere nekîr, pîrsa serxwebûnî û azadî li maleqeyî hişt, bi gora rewşa Kurdistan û Tirkiyê va pîrsa dewlet û şoreşê nekîr; di nav refên partiyê da siyasîyê û

rêkxirawekê leşgerî pêknani. Di warê rêkxirawî da şaşî û xeletiyên here bilind hatin kirin. Cara ewil Parti bi pîraniya oportunist û birokiratan hat avakirin. Ev sazûmankarên birokirat nîkarîbûn gora şert û mercên Kurdistan, pêşengi ji karker û gundiyan ra bînin. Ev sazîrîkîrî bi xwe ketin nav hilweşanê; hinek ji wan bi xwe ji nav tevgerê dûrketin, hinek ji bi tekoşîni ji Komîta Navçe hatin dîrxistin. Lê oportunist û birokiratan li piştî cunta faşîst ya 12 Ilonê, pîraniya endamên Komîta Navçe bi destxistin û li diji şoreşgeran dest bi likîdasyonê kirin.

Hevalên bi parti,

Wêkê tê zanin, me demekê dijwar û çetin, ya ku cunta faşîst bi xwînwarî erîş bire ser gelên me, ya ku hêzên şoreşger yê Kurdistan û Tirkiyê bi tevayî li bîni ketin dît û hên ji em vî demê dijîn. Ev dem demekê usa ye ku, pêwîste sosyalist, welatparêz û demokrat bi tevayî dersên giran jê derxin. Di vî demê da, partiya me PSKT ji wek tevgerên din birindar ket.

Gelek hevalên me hatin girtin, lêdan û tedayiyên giran dîtî di zindanên faşîstan da. Pêvendi û heleqetiyên komîte û liqên partiyê jihev veqetiyên. Hevalên ku xwe ji destê cunta faşîst xilas kirin li curecure welatan ci-war bûn, bi rasti hatin ci-war kirin. Ji destpêka avakirina partiyê vîrda oportunistan di nav refên Partiyê da ruyê xwe yê reş veşartibûn, ji bo mîltanên şoreşger ji nav Partiyê derxistin li pey keys û fersendan digeryan. Keysperestan, dijwariyên demê fersend dîtî û bi komployekê likîdatorî va erîş birin ser refa sosyalist. Em di wextê da bi hazîriya komploya wan hesiyên, lê ji ber ku em li dervayê refê Partiyê dihatin girtin, û bo ji welatekî biçûna welatekî din dîrav (pere) û paseport pêwîst bûn. Ji ber van dijwariyên me yê berbi çav (objektîv) me di wextê û di cih da pêşî li van yekan negirt.

Me di demekî dijwar û çetin, ya ku erîş û lêdanên cunta faşîst, roj bi roj zêtir dibûn, pêvendi û heleqetiyên nav refê Partiyê qut bûn û demekî ku dîrav (pere) û

paseport rolekî jiyani dîlist da, ji bo Partiya xwe nexin bin destê oportunistan û bo Partiya me ji rê û tekoşerîya şer dûrnekeve, me ala tekoşîna servekîrî di nav refê Partiyê da bîld kir. Ji ber kêması û dijwariyên me yê berbi çav me dengê xwe negihîjand pîraniya endamên Partiyê. Ji endaman ra pîrsên nav Partiyê, bi şaşî û derewî va, usa ji yekalî, tenê ji aliyê oportunistan da hatin şirovekîrîn. Ji bo van pîrsên me ji yekalîyê bêne xilaskirin haletê baş dîkeve destê me. Ev halet ji Roja WELAT e.

Roja WELAT, di destpêka sala nû û dehsaliya Partiya me da dest bi jîna weşanê dîke. Ev yek ji, ji bo endam û mîltanên PSKT-Roja WELAT mîzgîniyekê mezin û girîng e.

Hevalno,

Ji bo yekîtiya lenînîst di nav refên Partiya me da bê sazîrîkîrî, pêwîste em oportînîzmê ji nav refên paqîrî bînin! û likîdatoran li hember dirokekî mahkûm bînin! Dehsaliya Partiya me PSKT pîrozbe!

Kıbrıs'ta emperyalist, gerici "taksim" planı bozulmalıdır

14 Kasım 1983 günü Türkiye'nin işgali altında bulunan Kuzey Kıbrıs'ta "bağımsızlık" ilan edildi. Tekelci Türk burjuvazisinin, şövenist ve militarist çevrelerin yıllarca gündeminde olan "ya taksim, ya ölüm" politikasına uygun bir adımdı, bu... Tekelci Türk burjuvazisinin yayılcı emellerine uygun olan "bağımsızlık" ilanı eylemini, bölgedeki gelişmeler, ABD ve NATO'cu emperyalistlerin gerginlik yaratma ve saldırı planları açısından irdelemek gerekir.

Bilindiği gibi Kıbrıs, Osmanlı İmparatorluğu döneminden günümüze dek emperyalist, gerici çevrelerin ilhak ve işgallerine konu olmuş; ve adada gerilimin sürekli kılınmasına, yine aynı gerici güçler tarafından özen gösterilmiştir. Kıbrıs, coğrafi konumu itibarıyla Akdeniz'de stratejik bir konuma sahiptir. NATO ve özellikle ABD'nin, Ortadoğu'da yurtsever, ilerici ve anti-emperyalist güçlerin kararlı direnişleri karşısında geri tepmeye başlayan gerici saldırıları Ada'nın stratejik önemini daha bir artırıyor... Ve Kıbrıs'taki üslerden yararlanma ABD için hayati bir önem arz ediyor. ABD ve müttefiklerinin Ada'ya olan bu ilgisi, Kıbrıs'ta yeni bir bunalımın yaratılmasını gerektiriyor. İşte, "bağımsızlık" ilanı güdülen birincil amaç, Ada'daki bunalımı derinleştirerek Kıbrıs Yönetimini hizaya getirmek ve Kıbrıs'ı "bir ABD ve NATO uçak gemisine" dönüştürmektir.

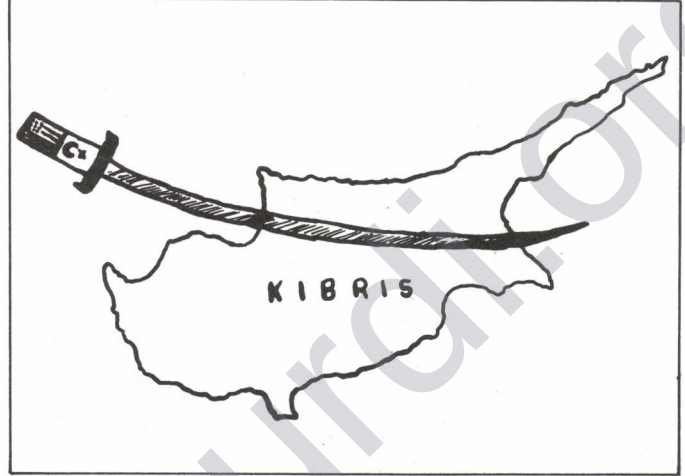
İkincisi, Kıbrıs ve özellikle Yunanistan'da son yıllarda önemli iktidar değişiklik-

leri oldu. Kıbrıs-Rum toplumunda bağımsızlık eğilimi giderek güçlenirken Yunanistan'da PASOK yönetimi, NATO'ya karşı eleştirel bir tavır içine girdi, Avrupa'ya yeni ABD nükleer silahlarının konumlandırılmasına karşı çıktı. Balkanların nükleer silahlardan arındırılması girişimlerine fiilen katıldı ve ABD üslerini pazarlık konusu yaptı. Bu ve benzeri gelişmeler karşısında ABD ve NATO'cu emperyalistler, Ada'da yaratılan gerginlikle yalnız Kıbrıs yönetimini değil, aynı zamanda Yunanistan Papandreu yönetimini de hizaya getirmek istiyorlar.

Üçüncüsü, yukarıda sıraladığımız emperyalist ve gerici hesaplar tutmadığı zaman, tekelci Türk burjuvazisinin çıkarlarına uygun bir biçimde "taksim"i dayatmak, ve hiç olmazsa Ada'nın bir bölümünü yani "KKTC"ni ABD ve emperyalist müttefikleri için güvenilir bir üs durumuna getirmektir.

ABD, "KKTC"ni resmen tanımamakla birlikte, uluslararası kamuoyunun sert tepkisine rağmen, faşist Türk devletinin fiili işgali altında bulunan Kuzey Kıbrıs'ta "bağımsızlık" ilanı olayını doğal karşıladı. Bazı ABD dış politika uzmanlarının, "Türkleri anlıyoruz. Washington'da zamanla buna alışacaklar" yollu açıklamaları bu doğal karşılayışın açık göstergeleridir. Yine NATO'nun sorunu sessizlikle karşılaması vb. olaylar, "taksim" planının perde arkasında bulunan güçleri gösterecek yeterlidir.

Diğer taraftan Kürdistan'ın en büyük parçasını

sömürgesi olarak elinde bulunduran, Kürt halkının varlığını bile sindiremeyen ve en temel insan haklarını Kürt ulusuna çok gören Türk militarizminin, Kıbrıs'ta yaşayan Türk azınlığı için bağımsızlığın konpedanı kesilmesi ilginçtir. Oysa faşist iktidarın, militarist ve şöven çevrelerin "bağımsızlık", "demokrasi" havarisi olarak attıkları çığlıkların altında yatan gerçekler çok daha başkadır: Biraz daha ABD Dolar'ı ve yayılma emelleri...

Hazırlığı önceden yapılan "bağımsızlık" ilanı olayının, faşist cuntanın "seçimler" yutturmacasına denk getirilmesi de tesadüfi değildir. Cunta bununla da, "seçimler" komedisi üzerinde yoğunlaşan dünya kamuoyunun dikkatlerini "KKTC"ye çekmek ve bir taşla iki kuş vurmak istemiştir. ABD'ye uşaklık konusunda en az Evren kadar hazır olan Denktaş-Küçük ikilisi, bu işe zaten çoktan soyunmuşlardı.

Kıbrıs Rum ve Türk

toplumları arasında yaratılan sorunlar, büyük ölçüde dış müdahalelerin ürünüdür. Buna rağmen varolan sorunlar, BM kararları temelinde çözümlenebilir. Ve böyle bir çözüm Kıbrıs halklarının çıkarıdır, hem de olanaklıdır. Yeter ki, Kıbrıs'ın bağımsızlığına, egemenliğine, toprak bütünlüğüne saygı gösterilsin... Ve işgalci birlikler Ada'dan çekilsin.

K. Saleh

**TSKP'de
oportünizm
ve
bir "eleştiri"
üzerine**

Navnişan: Postfach 360103
85 Nürnberg 36 BRD

Şertên abone: Bo 6 mehan 10,
Sali 20 DM

Yazışma adresi:
Postfach 360103

85 Nürnberg 36 BRD

Abone şartları: 6 aylık 10,
Yıllık 20 DM